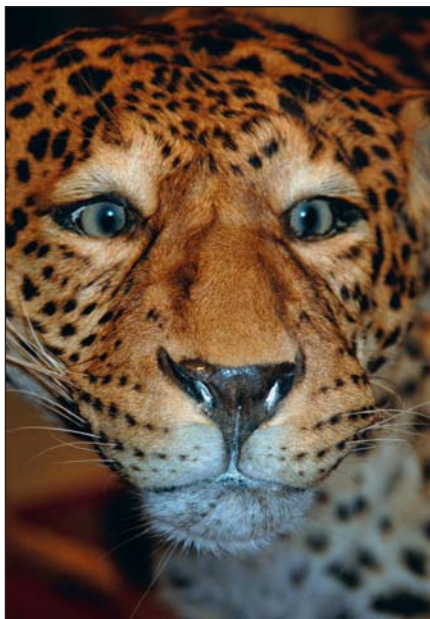

50 éve költözött az örök vadászmezőkre

Kittenberger Kálmán (Léva, 1881–Nagymaros,1958)

Az afrikai vadak között otthon érezte magát

Középen az ünnepségen résztvevő Széchenyi Zsigmond özvegye

Méltó körülmények között, a Magyar Tudományos Akadémián emlékeztek a mai kor vadászai halálának ötvenéves évfordulójára. A Magyar Vadászlap terjedelmes visszaemlékezést közölt februári számában. Mivel magam vadász nem lévén, könyveim keresztül értek az első benyomások a nagy Afrika-kutatóról, talán éppen ötven évvel ezelőtt, amikor az akkortájt még ritkaságszámba menő légpuskával verebet lőttem. S noha a zsákmányszerzés nem hozott lázba, könyveit „faltam”, olykor az iskolában is az óra alatt – titokban. Magával ragadó stílusa vagy a minden kamaszban bent élő kalandvágy beteljesedése volt a vonzerő, nem tudom. Mindenesetre Afrikát olyan-nak ismertem meg, amilyen valójában volt. Mert minden bizonnyal „Kitty”, ahogyan becézték, megrökönyödve borzadna el a ma Afrikáján, ahol éhség,

háborúk okozta milliós bennszülött – gyermek s felnőtt – halál, pusztuló vad-fajok, kerítés mögé szorított életterek, fehérgalléros, soha nem volt vadászok teli pénztárcája, szupermodern fegyverek, vadorzó elől menekülő vadállomány az, ami fogadná. S minden bizonnyal Ő is menekülne. Ám kérdés, hogy itthon nyugtot találna-e? Elnézvén a Vadászlap címlapján időskori fényképét, és a belső oldalon a fiatal Kittenbergert, bizony tetten érhető a metamorfózis, hogy hogyan lett a magabiztos, elszánt, mindenre kész ifjúból csalódott, keserű, de minden bizonnyal hitét nem veszített ember. Így hát fiatalkori fényképét kölcsönözzük a lapból. De bárhogy is volt, megmaradtak nekünk immár halhatatlan írásai, amelyekre az antikváriumokban vagy egyéb helyeken különleges élmény vadászni.

Kép és szöveg: **Pápai Gábor**